

สุ ก ก ั ธ ร ร ม คຸ ม ค ร อ ง โ ล ก

ถ้าสัตว์เหล่าใด ไม่มีหิริและโอตตปัปะในกาลทุกเมื่อแล้ว
สัตว์เหล่านั้น ก็เป็นผู้ปราศจากสุกกัธรรมอันเป็นรากเหง้า
เป็นผู้เข้าถึงชาติและมรณะ ส่วนสัตว์เหล่าใด เข้าไปตั้งหิริและ
โอตตปัปะไว้โดยชอบในกาลทุกเมื่อ สัตว์เหล่านั้นมีพรหมจรรย์
งอกงาม เป็นผู้สงบ มีภพใหม่สิ้นไปแล้ว

สภากรรณคัมภีร์ครองโลก

๑๒

สรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนมีพื้นฐานของชีวิตเหมือนกัน คือ ความทุกข์ เช่นเดียวกับโลกที่มีความมืดเป็นพื้นฐาน แต่ที่เรา มองเห็นคน ลัทธิ สิ่งของหรือสิ่งต่างๆ ได้ เพราะมีแสงสว่าง จากดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์หรือจากดวงไฟ หากเราเข้าใจความ เป็นจริงของชีวิต ว่าเป็นทุกข์แล้ว จะได้เกิดความเบื่อหน่ายใน ทุกข์ทั้งหลาย และรีบชวนขวายหาทางหลุดพ้นออกจากทุกข์ แสวงหาความสุขที่แท้จริง การปฏิบัติธรรมเป็นวิธีที่ดีที่สุด ที่ จะทำให้เราได้รับความสุขที่แท้จริงและหลุดพ้นจากทุกข์ ไปถึงที่ สุดแห่งธรรมได้

มีวาระพระบาลีใน ธรรมสูตร ความว่า

“เยส เจ หิริโอดตปปิ	สพฺพทา จ น วิชฺชติ
โวภกนฺตา สุกกมุลา	เต ชาติมรณคามิโน
เยสญจ หิริโอดตปปิ	สทา สมฺมา อุปฏฺฐิตา
วิรูปุพฺพหฺมจฺริยา	เต สนฺโต ชีณปฺนพฺภวา

ถ้าสัตว์เหล่าใด ไม่มีหิริและโอดตปปะในกาลทุกเมื่อ แล้ว สัตว์เหล่านั้น ก็เป็นผู้ปราศจากสภากรรณอันเป็นรากเหง้า เป็นผู้เข้าถึงชาติและมรณะ ส่วนสัตว์เหล่าใด เข้าไปตั้งหิริ และโอดตปปะไว้โดยชอบในกาลทุกเมื่อ สัตว์เหล่านั้นมี พรหมจรรย์งอกงาม เป็นผู้สงบ มีภพใหม่สิ้นไปแล้ว”

สภากรรณคัมครองโลก

๑๓

หิริโอตตปปะ เป็นธรรมชาติคัมครองโลก โลกจะร่มเย็นเป็นสุขได้ ต้องอาศัยหิริโอตตปปะเป็นคุณธรรมขั้นพื้นฐานที่สำคัญ ๒ ประการนี้ ถ้าหากมนุษย์ไม่มีศีลธรรม คนเราจะแยกไม่ออกมา ใครคือพ่อแม่ ลุงป้า น้าอา หรือญาติพี่น้อง เพราะจะปะปนกันไป ไม่ต่างจากฝูงแพะ ฝูงแกะ ไก่ สุกร สุนัข เราจะสังเกตเห็นว่า สัตว์เดียรัจฉานนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีความละอายหรือเกรงกลัวที่จะทำบาปอกุศล แต่เพราะเรามีศีลธรรม จึงยังคงรักษาความเป็นปกติของมนุษย์ไว้ได้

หิริคือความละอายต่อบาป โอตตปปะคือความเกรงกลัวต่อบาป เกรงกลัวต่อโทษหรือบาปอกุศลที่จะตามมา ตั้งแต่กลัวถูกดำเนินคดีเตียน กลัวถูกทำโทษ กลัวตกนรก จึงไม่กล้าทำบาป หิริท่านมักจะให้นึกถึงตนเองเป็นหลัก เช่น เห็นว่าตนเองเป็นหัวหน้าหรือเป็นผู้นำ ก็ไม่ควรทำความชั่ว เพราะจะเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีต่อผู้อื่น หรือถ้าใครรู้เข้าก็อายเขาเป็นต้น

ส่วนโอตตปปะ มักมีลักษณะถือเอาโลกเป็นใหญ่ หรือนึกถึงผู้อื่นเป็นหลัก เช่น การไม่ไปเบียดเบียนผู้อื่นให้ได้รับความลำบาก เพราะกลัวจะเป็นบาปติดตัวไป หรือนึกว่า ในโลกที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้ มีสมณพราหมณ์ผู้มีอานุภาพที่มีทิพยจักขุสามารถรู้เห็นสิ่งที่ลี้ลับ ถ้าหากท่านรู้ว่า เราได้ทำบาปอกุศล

สุกกธรรมคัมภีร์ครองโลก

๑๔

ท่านจะติเตียน ชื่อเสียงเกียรติคุณที่เคยสร้างมาทั้งหมดจะต้องพังพินาศไป เมื่อคิดได้ ก็ไม่กล้าทำบาป กลัวตกนรก กลัวพลัดตกไปเกิดในอบายภูมิ

*มีเรื่องเล่าว่า ภิกษุรูปหนึ่งบวชด้วยความศรัทธาเลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อยู่ได้ไม่นานก็อยากจะลาสิกขา พระพุทธองค์ทรงรู้วาระจิต จึงตรัสสอนว่า “ดูก่อนภิกษุ เมื่อครั้งพระพุทธเจ้ายังไม่เกิดขึ้น โภราณกบัตติตได้บวชในลัทธินอกพุทธศาสนา ไม่มีความยินดี ยังประพฤติพรหมจรรย์อยู่ได้กว่า ๕๐ ปี โดยไม่แสดงความที่ตนกระสันให้ปรากฏแก่ใครๆ เพราะมีหิริโอตตปปะ เธอบวชในศาสนาที่จะนำสัตว์ออกจากทุกข์เห็นปานนี้ เหตุไรจึงคิดอยากจะออกไปแสวงหาทุกข์ให้ปรากฏในท่ามกลางบริษัท ๔ ทำไมเธอไม่รักษาหิริโอตตปปะของตนไว้” จากนั้นพระองค์ทรงนำเรื่องในอดีตมาเล่าเพื่อเป็นเครื่องสอนใจว่า

ในอดีต พระองค์เกิดเป็นลูกของพราหมณ์ ซึ่งมีสมบัติมากมายมหาศาล เป็นผู้มั่งคั่งว่า ทิปายนกุมาร เมื่อเรียนจบศิลปศาสตร์แขนงต่างๆ แล้ว ไม่ปรารถนาจะอยู่ครองเรือน จึง

*มก. เล่ม ๕๙ หน้า ๘๓๑

สภากษัตริย์คัมภีร์ครองโลก

๑๕

ชนสมบัติที่มีอยู่ทั้งหมด ออกบริจาคเป็นทาน อำลาหมู่ญาติ ออกบวช แสวงหาทางเป็นเครื่องพ้นทุกข์ บำเพ็ญภาวนาอยู่ใน ป่าหิมพานต์เป็นเวลานานถึง ๕๐ ปี วันหนึ่งดาบสได้ออกจากป่า เพื่อไปเสพรสเค็มรสเปรี้ยวในเมือง ท่านเที่ยวภิกขาจารไปตาม สถานที่ต่างๆ จนไปถึงบ้านของเพื่อนที่เคยรู้จักกันมาตั้งแต่ครั้ง ยังไม่ได้บวช ครอบครัวของเพื่อนได้ต้อนรับเป็นอย่างดี อุบัติฐานไม่ให้ขาดตกบกพร่อง

วันหนึ่ง ลูกชายของเพื่อนชื่อ ยัญญัตตกุมาร ถูก อสรพิษร้ายกัดไม่สามารถทนพิษได้จึงสลบไป พ่อแม่รู้ว่าลูกถูก อสรพิษกัด จึงรีบอุ้มลูกไปหาพระดาบสให้ช่วยเยียวยา โดย อ้อนวอนว่า “ท่านเจ้าข้า ธรรมดาบรรพชิตย่อมจะรู้โอสธหรือ ธรรมปริตร ขอท่านได้โปรดช่วยบุตรของข้าพเจ้าให้หายด้วยเถิด” พระดาบสกล่าวว่า “เราไม่รู้โอสธ เราเป็นบรรพชิต ไม่ทำ เวชกรรมรักษาโรค” เมื่อลูกอ้อนวอนหนักเข้า ท่านหลับตาทำ ภาวนาแผ่เมตตาจิตไปยังเด็กน้อยผู้เหลือแต่ลมหายใจที่แผ่วเบา เมื่อใจเป็นสมาธิแล้ว ก็วางมือลงบนศีรษะของเด็ก พลังตั้ง ทำลัทธิฐานว่า

“เราเป็นผู้ต้องการบุญ มีจิตเลื่อมใสตั้งใจประพฤติ พรหมจรรย์อยู่เพียง ๗ วันเท่านั้น ต่อจากนั้น แม้เราจะไม่

สุกขธรรมคัมภีร์ครองโลก

๑๖

ความใคร่บรรพชา อยากลาสิกขากลับไปใช้ชีวิตในเพศศฤงฆ์อยู่ทุกวัน แต่ก็ยังทนประพฤติพรหมจรรย์ได้ถึง ๕๐ ปี ด้วยความลัษณ์นี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่ย์ญญทัตตกุมาร ขอพิษจงคลายออก ให้เด็กรอดชีวิตเกิด” ทันใดนั้นเอง พิชในกายของเด็กไหลออกมา แล้วตกลงซึมหายไปในแผ่นดินส่วนหนึ่ง เมื่อเด็กน้อยรู้สึกตัว ลืมตาขึ้นมองดูผู้เป็นมารดาแล้วเรียก “แม่” เขาทำได้เพียงแค่พลิกตัว แต่ยังไม่ลุกขึ้นไม่ได้

กัณหาทิปายนดาบสบอกเพื่อนว่า “กำลังบุญของเราทำได้แค่นี้ ท่านจงทำด้วยกำลังของตนบ้างเถิด” เพื่อนได้ฟังคำแนะนำเช่นนั้น จึงวางมือบนหน้าอกของลูก ตั้งจิตอธิษฐานทำสังกิริยาว่า “เพราะเหตุที่เราเห็นแขกที่มาถึงบ้านเพื่อจะพัก บางครั้งเราไม่พอใจจะให้พักเลย แม้สมณพราหมณ์ก็ไม่ว่าความไม่พอใจของเรา เพราะแม้เราไม่ประสงค์จะให้ แต่พยายามตั้งใจให้ด้วยเราเป็นผู้มีหิริโอตตัมปะ ด้วยความลัษณ์นี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่ย์ญญทัตตกุมาร ขอพิษจงคลายออก ขอให้กุมารจงรอดชีวิตด้วยเถิด”

เมื่อบิดาทำสังกิริยาเช่นนี้แล้ว พิชในกายก็ไหลออกมาอีก ฝ่ายมารดาก็เช่นเดียวกัน ได้ตั้งสังกิริยาด้วย เมื่อหมดพิษแล้ว ลูกชายสามารถลุกขึ้นพูดคุยกับพ่อแม่และหมู่ญาติที่มาห้อมล้อมได้เป็นปกติ เพื่อนของท่านดาบสถามด้วยความสงสัยว่า

สุกขธรรมคัมภีร์ครองโลก

๑๖

“นักพรตทั้งหลายเป็นผู้สงบระจับ ผีกลั่นตนดีแล้ว นอกจากท่านกัณหา จะหาผู้ที่มึคคุณธรรมเสมอเหมือนท่านนั้นยากยิ่งนัก ดูก่อนท่านกัณหาที่ปายนะ ท่านเกลียดชังอะไร จึงสู้ฝืนใจ ประพฤติพรหมจรรย์อยู่ได้”

ท่านดาบสเปิดเผยความในใจว่า “บุคคลออกบวชด้วยศรัทธาแล้ว กลับเข้าบ้านอีก เป็นคนเหลวไหล เป็นคนกลับกลอก เราเกลียดต่อถ้อยคำเช่นนี้ จึงสู้ฝืนใจประพฤติพรหมจรรย์อยู่ในฐานะที่วิญญูชนสรรเสริญ และเป็นฐานะของลัตบุรุษทั้งหลาย เพื่อนเอ๋ย เราเป็นผู้ทำบุญ ทนประพฤติพรหมจรรย์ เพราะอาศัยหิริโอตตปปะ”

ท่านดาบสย้อนถามว่า “ท่านเลี้ยงดูสมณพราหมณ์ และคนเดินทาง ให้มีอาหารสำราญด้วยข้าวน้ำและโภชนาหาร บ้านของท่านบริบูรณ์ด้วยข้าวและน้ำ เป็นเหมือนบ่อน้ำ ท่านคิดอย่างไรแม้ไม่ประสงค์จะให้ท่าน ยังสามารถให้ท่านด้วยความเคารพ” เพื่อนตอบว่า “บิดามารดาและปู่ย่าตายายของเราเป็นคนมีศรัทธา เป็นทานบดี เราประพฤติตามธรรมเนียมของตระกูล ถ้าไม่ทำก็จะถูกตำหนิว่า เป็นคนทำลายธรรมเนียมของวงศ์ตระกูล เราเกลียดถ้อยคำเช่นนี้ ดังนั้นแม้ไม่ประสงค์จะให้เราก็กินทานไม่เคยขาด”

สุกกธรรมคัมครองโลก

๑๘

พระดาบสแนะนำเพื่อนว่า “เพื่อนเอ๋ย การที่ท่านหาทรัพย์ได้มาโดยลำบาก แล้วบริจาคทานโดยไม่มีศรัทธา เป็นสิ่งไม่สมควร แต่นี้ไป ท่านจงเชื่อกรรมและผลแห่งกรรม และให้ทานด้วยศรัทธาเถิด” เพื่อนก็รับคำ แล้วแนะนำท่านดาบสบ้างว่า “ท่านผู้เจริญ ท่านเป็นเนื่อนาบุญของโลก แต่ไม่มีความยินดีประพาสพรหมจรรย์ เป็นการไม่สมควรเช่นกัน ดังนั้นไปขอท่านจงทำจิตให้เลื่อมใส ยินดีในการประพาสพรหมจรรย์เถิด” จากนั้นสามภรรยาพากันนมัสการลาท่านดาบสกลับไป ตั้งแต่นั้นมา พระดาบสโพธิสัตว์ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมจนสามารถทำมานและอภิญญาให้เกิดขึ้นได้ในที่สุด

จะเห็นได้ว่า หิริโอตตปปะสามารถรักษาคุณธรรมความดีให้ดำรงอยู่ได้ตลอดไป ถ้าหากมนุษย์ไม่มีหิริโอตตปปะแล้ว โลกคงจะเกิดกลียุค มีความสับสนวุ่นวายมิใช่น้อย เพราะอาศัยสุกกธรรมนี้ เราจึงอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข ที่สำคัญคือสั่งสมหิริโอตตปปะมากเข้า จะกลั่นตัวเราให้ได้เข้าถึงกายทิพย์อย่างง่ายดาย เพราะธรรมนี้เป็นเทวธรรม ที่จะทำได้เป็นเทวดาดังนั้น ให้ทุกท่านมีหิริโอตตปปะอยู่ในใจ หากจะทำสิ่งไม่ดีก็ให้นึกถึงตนเอง และผลกระทบที่จะเกิดขึ้นตามมาในภายหลังให้มากๆ ให้หมั่นทำใจหยุดใจนิ่งกันให้ได้ตลอดเวลา จนกว่าจะได้ที่พึงภายในคือพระธรรมกายกันทุกๆ คน